

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

nr. 267.662 van 16 september 2026

in de zaak A. 249.112/XII-10.197

In zake:

B.V.

wonende te *

*

bijgestaan en vertegenwoordigd door

advocaat Joris Van Cauter

kantoor houdend te 9000 Gent

Gustaaf Callierlaan 175

tegen:

het VLAAMSE GEWEST

bijgestaan en vertegenwoordigd door

advocaat Kristien Vanderheiden

kantoor houdend te 3000 Leuven

Diestsevest 47

bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 7 september 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestemmingsbeslissing van het afdelingshoofd van de afdeling Dierenwelzijn van het departement Omgeving van de Vlaamse overheid van 10 juli 2026 om de hond van verzoeker in volle eigendom toe te kennen aan het asiel waar hij op dat ogenblik verblijft.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 8 september 2026 werd de procedurekalender vastgesteld en werden de partijen opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 september 2026.

De nota met opmerkingen en het administratief dossier werden ingediend overeenkomstig de procedurekalender.

Staatsraad Ann Coolsaet heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karel De Meester, die *loco* advocaat Joris Van Cauter verschijnt voor verzoeker, en advocaat Niels Tritsmans, die *loco* advocaat Kristien Vanderheiden verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 26 mei 2026 doet de inspectiedienst Dierenwelzijn van de Vlaamse overheid samen met de lokale politie en andere diensten vaststellingen inzake overtredingen op het dierenwelzijn met betrekking tot een aantal dieren, waaronder de hond Elodie van verzoeker.

3.2. Op 26 mei 2026 beslist de inspectiedienst Dierenwelzijn van de Vlaamse overheid om in toepassing van artikel 72, § 1, van de Vlaamse Codex

Dierenwelzijn van 17 mei 2024 onder meer de hond Elodie bestuurlijk in beslag te nemen.

3.3. Van de voormelde vaststellingen wordt op 26 mei 2026 een aanvankelijk proces-verbaal opgesteld.

3.4. Met een brief gedateerd op 2 juni 2026 wordt verzoeker door de verwerende partij uitgenodigd om zijn schriftelijk verweer in te dienen naar aanleiding van de inbeslagname en met het oog op de mogelijke bestemmingsbeslissing. Verzoeker wordt de gelegenheid geboden om ten laatste tegen 14 juni 2026 zijn schriftelijk verweer in te dienen.

Op 8 juni 2026 dient verzoeker zijn schriftelijk verweer in.

3.5. Op 1 juli 2026 wordt verzoeker strafrechtelijk verhoord.

3.6. Op 10 juli 2026 beslist het afdelingshoofd Dierenwelzijn van het departement Omgeving van de Vlaamse overheid in toepassing van artikel 72, § 3, van de Vlaamse Codex Dierenwelzijn van 17 mei 2024 om onder meer de hond Elodie in volle eigendom te geven aan het erkend asiel waar hij op dat ogenblik verblijft.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen verschillende excepties op. Zij voert aan dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan een wettig belang, bij gebrek aan een actueel belang, alsook bij gebrek aan belang in de mate dat het beroep andere dieren dan de hond Elodie betreft.

5. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord. Overeenkomstig paragraaf 5 van datzelfde artikel wordt de zaak behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid en derhalve binnen een termijn van vijftien dagen of minder, wanneer zulks in het opschrift wordt vermeld.

VI. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

7. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat er sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid gelet op de hoge leeftijd van de hond en de daaruit voortvloeiende onzekerheid over de resterende levensduur. De hond is immers twaalf jaar oud en de gemiddelde levensverwachting bedraagt tien tot dertien jaar. Verzoeker besluit daaruit dat, indien hij de annulatieprocedure moet afwachten, het risico reëel is dat zijn hond tegen dan is overleden. Voorts moet volgens verzoeker rekening worden gehouden met de hoge leeftijd van zijn ouders, die al twaalf jaar goed zorgen voor de hond en vrezen nooit meer met hem te

worden herenigd. Ook wijst verzoeker erop dat de affectieve band met de hond verloren dreigt te gaan, gelet op de mogelijkheid dat hij aan derden wordt toevertrouwd of definitief wordt herplaatst. Verzoeker besluit dat, indien de gewone procesvoering moet worden afgewacht, de feitelijke situatie niet of slechts zeer moeilijk kan worden teruggedraaid.

Beoordeling

8. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 8, § 1, tweede lid, 2°, van het koninklijk besluit van 19 november 2024 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding en tot wijziging van diverse besluiten betreffende de procedure voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure een verzoekende partij niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling haar volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan zou zijn, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen.

9. Bij de concrete uitwerking van de uiterst dringende noodzakelijkheid moet een verzoekende partij er zich voor hoeden dat begrip niet op een algemene wijze te omschrijven. Algemene beschouwingen die niet worden ondersteund door concrete elementen kunnen niet in aanmerking worden genomen. Het bewijs van de uiterst dringende noodzakelijkheid mag zich niet beperken tot een theoretische uiteenzetting, doch vereist het aanreiken van concrete, specifiek op de verzoekende partij betrekking hebbende en verifieerbare gegevens dat zij het resultaat van de procedure tot nietigverklaring of de gewone schorsingsprocedure niet kan afwachten op straffe van zich in een toestand te bevinden met ernstige, onherroepelijke schadelijke gevolgen.

10. Uit wat voorafgaat, volgt dat wie meent in een geval te verkeren waarin bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de bestreden beslissing moet worden bevolen, dienovereenkomstig moet handelen. Een verzoekende partij die zonder afdoende reden talmt met het instellen van de

vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geeft er blijk van die uiterst dringende noodzakelijkheid zelf niet ernstig te nemen.

11. Te dezen stelt de Raad van State vast dat verzoeker van de bestreden beslissing kennis nam, minstens kon nemen, op 14 juli 2026, zijnde de dag waarop de bestreden beslissing middels twee aangetekende zendingen op twee verschillende verblijfsadressen van verzoeker werd aangeboden.

Niettegenstaande de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de volle eigendom van de hond van verzoeker onmiddellijk wordt overgedragen aan het asiel waar hij op dat ogenblik reeds verblijft, met als gevolg dat de hond ook meteen aan derden kan worden overgedragen, zijnde één van de schadelijke gevolgen die verzoeker vreest, wacht verzoeker vervolgens tot 7 september 2026 om een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, waarmee hij bijna de volledige beroepstermijn uitput. Waarom hij minstens vijftig dagen wacht om zijn vordering in te dienen, verklaart verzoeker in het verzoekschrift niet.

Dat tijdsinterval spreekt de uiterst dringende noodzakelijkheid tegen. Het laat zich des te minder verantwoorden in het licht van het concrete nadeel dat verzoeker laat gelden, met name de mogelijkheid dat de hond aan derden wordt toevertrouwd of definitief wordt herplaatst, alsook de vrees dat er een feitelijke situatie zal ontstaan die niet of slechts zeer moeilijk kan worden teruggedraaid.

De argumenten aangevoerd ter terechtzitting – met name dat verzoeker niet had begrepen dat de hond al was overgedragen aan een derde door het asiel en dat er een wissel was van de raadslieden waardoor verzoeker zich laat bijstaan – doen niet anders oordelen. Deze omstandigheden doen immers geen afbreuk aan de diligentieplicht inherent aan een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

12. Uit wat voorafgaat, volgt dat niet is voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

VII. Conclusie

13. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 5, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Ann Coolsaet,	staatsraad, waarnemend voorzitter
bijgestaan door	

Greta Scheveneels,	griffier.
--------------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Ann Coolsaet